ଲାଟସଭା ପ୍ରଶ୍ନ

କଟକ ବଡ଼ ହାସପାତାଲ

ପଣ୍ଡିତ ଲିଙ୍ଗରାଜ ମିଶ୍ର କାଉନ୍‌ସିଲରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ—

ପାଟଣା, କଟକ ଏବଂ ବନର୍ଓ୍ୱାର ହାସପାତାଲରେ କେତେ କେତେ ରୋଗୀଙ୍କ ସ୍ଥାନ ଅଛି ? ପୁରୁଷ ସ୍ତ୍ରୀ, ପିଲା, ଦେଶୀ ଓ ଗୋରା କାହାପାଇଁ କେତେ ? ଦେଶୀ ରୋଗୀଙ୍କର ଏବଂ ଗୋରାଙ୍କ ପାଇଁ ଜଣକୁ ଖାଇବାକୁ କେତେ ଦିଆଯାଏ ? ଦେଶୀ ଲୋକ ଓ ଗୋରା ଲୋକଙ୍କ ଖାଇବା ଚାଲିଛା ସରକାର ଦେବେ କି ? ଉତ୍ତରରେ ଓ୍ୱୟେନ ସାହେବ କଟକ ଡାକ୍ତରଖାନା ବିଷୟରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଜବାବ ଦେଲେ— ୧୧୬ ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଅଛି । ପୁରୁଷ ୧୫୩, ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ୪୪, ପିଲା ବା ଗୋରାଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ।

ପାଟଣା ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଖରଚପତ୍ର ଦେଶୀରୋଗୀଙ୍କୁ ଜଣକୁ ପିଛା ୦।୧୧ ପାହୁଲ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୁଏ, ଗୋରା ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକଟଙ୍କା ଛଅପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୁଏ । କଟକରେ ଦେଶୀ ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ୦।/୪, ଗୋରାଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ! ବନର୍ଓ୍ୱାର ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଦେଶୀ ଲୋକ ୦।୯ ଏବଂ ଗୋରା ଲୋକଙ୍କର ୦।୧୯ ରୁ ୦।୩୯ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଏଠାରେ ଗୋରା ଲୋକେ ଖାଇବା ଖର୍ଚ୍ଚ ହାତରୁ ଦିଅନ୍ତି ।

ପଣ୍ଡିତ ଲିଙ୍ଗରାଜ ମିଶ୍ରଙ୍କର ପୁଣି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ସରକାର ପକ୍ଷରୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଯେ କଟକ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ୯ ଜଣ ସିଷ୍ଟର ୧୯ ଜଣ ଶିକ୍ଷାନବିଶ ନର୍ସ ଓ ଜଣେ ମେଟ୍ରୋନ ଅଛନ୍ତି । ଶହେରୁ ଶହେ ପଚାଶ ବେତନ ଓ ୨୫ ଟଙ୍କା ଖୋରାକି ପାଆନ୍ତି । ସିଷ୍ଟର ୭୫ରୁ ୧୫୦ ବେତନ ଓ ୨୫ ଟଙ୍କା ଖୋରାକି ପାଆନ୍ତି । ଶିକ୍ଷା ନବିଶ ନର୍ସ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ୪ ଜଣ ପୁରୁଷ ଓ ୩ ଜଣ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ୫୦୦ କରି ପାଆନ୍ତି, ୮ ଜଣ ପୁରୁଷ ୫୫୦ ପାଆନ୍ତି, ୪ ଜଣ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ୫୦ ପାଆନ୍ତି ।

ପାଟଣାରେ ଶିକ୍ଷାନବିଶ ନର୍ସମାନେ ପ୍ରଥମବର୍ଷ ୫୩୦, ୨ୟ ବର୍ଷ ୫୪୫, ୩ୟ ବର୍ଷ ୫୬୦ କରି ମାସିକ ବେତନ ପାଆନ୍ତି । ଏହାବାଦ ୫୩୦ କରି ଖେଳ ଟଙ୍କା ଓ ଶୁକରବାକଙ୍କ ପାଇଁ ପାଆନ୍ତି ।

ସବୁ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ନାରୀ ଧାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିନା ଭଡ଼ାରେ ରହିବା ଘର ଅଛି । କଟକରେ ପୁରୁଷ ନର୍ସମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିନା ଭଡ଼ାରେ ଘର ନାହିଁ । ଏମାନେ ତିନି ମାଇଲ ଦୂରରୁ ସହର ଭିତରୁ ଯେ ଏଠାକୁ କାମ କରିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି ଏ କଥା ସତ । କଟକରେ ପୁରୁଷ ନର୍ସ ରଖି କାମ କରିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଯିବା କଥା ମଧ୍ୟ ସତ । ନର୍ସମାନଙ୍କର କାମ ବେଳ ସକାଳ ୬ଟାରୁ ଦୁଇପହର ୧୨ ଟା ପୁଣି ଦୁଇପହର ୧୨ ଟାରୁ ରାତି ୮ଟା, ରାତି ୮ଟାରୁ ପୁଣି ସକାଳ ୬ଟା ।

ପଣ୍ଡିତ ଲିଙ୍ଗରାଜ ପୁଣି ପଚାରିଥିଲେ, କଟକ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଗଲା ୩ବର୍ଷ ଭିତରେ ଡାକ୍ତରଖାନା ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ଲୁଗାପଟା ଖରିଦ କାରଣ କେତେଟଙ୍କା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିଲା । ସେ ଟଙ୍କା ସବୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ନିୟମିତରୂପେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଛି କି ? ନ ହୋଇଥିଲେ କେତେଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ନହେଲା । ସରକାର ଜାଣନ୍ତି କି କଟକରେ ଖୁବ ମେଲେରିଆ, ଡାକ୍ତରଖାନା ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ମଶାରୀ ଦିଆ ଯାଉନାହିଁ ? ସରକାର ଉତ୍ତରରେ କହିଲେ—୧୯୨୫—୨୬ର ଗ୍ରାଣ୍ଟ ୨୬ ହଜାର । ସେଥିରୁ ୧୫ ହଜାର ୯ ଶହ ୩୨ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ନ ହୋଇ ବଳକା ରହିଯାଇଛି । ୧୯୨୬-୨୭ର ଗ୍ରାଣ୍ଟ ୫୧୯୮।୮; ଏଥିରୁ ବଳକା ୫୧୬୨୧ ରହିଲା । ୧୯୨୭-୨୮ରେ ମୋଟେ ୪ହଜାର ଗ୍ରାଣ୍ଟ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ୧୨୨୪ ଟଙ୍କା ବଳକା ରହିଗଲା । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ମଶାରୀ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ଏଣିକି ମଶାରୀ ଦେବା ପାଇଁ ସରକାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ।

ଡାକ୍ତରଖାନା କମିଟି

ପଣ୍ଡିତ ଲିଙ୍ଗରାଜ ମିଶ୍ର ପଚାରିଥିଲେ ଯେ କଲ୍ଲେ ବୋର୍ଡ଼ ଡାକ୍ତରଖାନା କମିଟିକୁ ଯେଉଁ ମେମ୍ବର ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ କମିଶନର ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ନା ନିଜେ ବଦଳାଅଦଳ କରିଛନ୍ତି ? କାହା ପରାମର୍ଶରେ ବଦଳା ଯାଏ ? ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲାରେ ଜିଲ୍ଲା ମେଜେଷ୍ଟ୍ରର କୌଣସି କୌଣସି ମେମ୍ବରଙ୍କ ବିଷୟରେ ପୁଲିଶ ଦରଥରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରାଇଥିଲେ କି ? ୧୯୨୭ ସାଲରେ ଯେଉଁ ମେମ୍ବରମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରା ଯାଇଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ନାମ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକାଶ କରା ଯାଇ ନାହିଁ କି ? କାହିଁକି ବିଳମ୍ବ ହେଲା ? ପ୍ରଦେଶର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିଲ୍ଲାରେ ଏପରି ବିଳମ୍ବ ହୋଇଛି କି ?

ଜଗତର ବୈଚିତ୍ର୍ୟ

ଚନ୍ଦାମୁଣ୍ଡର କାରଣ

ଜଣେ ବୈଜ୍ଞାନିକ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଆଜିକାଲି ଯେଉଁ ଚନ୍ଦାମୁଣ୍ଡ ହେଉଛି ତାର କାରଣ ବେକରେ ଫିତା ବା କୌଣସି ଜିନିଷରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଲା ପରି ରହିଲେ ରକ୍ତର ଗତି ଭଲହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ଚନ୍ଦା ହୋଇଯାଏ ।

ପୃଥିବୀର ଲାଇବ୍ରେରୀ

ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରାୟ ସାତହଜାର ବଡ଼ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଅଛି । ସବୁଠାରୁ ବ୍ରିଟିଶ ମିଉଜିଅମ ବଡ଼ । ସେଥିରେ ୪୦ ଲକ୍ଷ ପୁସ୍ତକ ରଖାଯାଇଛି ।

ପକ୍ଷୀଙ୍କ ନିଦ୍ରା

ଜଗତରେ ଯେତେ ପକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଶୋଇଲା ବେଳେ ବେକକୁ ଭାଙ୍ଗି ପିଠିଆଡ଼କୁ ରଖି ଶୁଅନ୍ତି । ମାତ୍ର ପେଚା ତାହା କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ଭୀଷଣ ଜଳ ପ୍ରପାତ

ଅଫ୍ରିକାର ଭିକ୍ଟୋରିଆ ଜଳ ପ୍ରପାତ ଚାରିଶହ ଫୁଟ ଉପରୁ ପଡ଼େ । ସେ ପ୍ରପାତ ପ୍ରାୟ ମାଇଲେ ଓସାର ହେବ । ସେ ପ୍ରପାତର ଶକ୍ତି ୩୫ ଲକ୍ଷ ଅଶ୍ୱ ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗେ ସମାନ ।

ଆମେରିକାର କୋଟିପତି

୧୯୧୪ ସାଲରେ ଆମେରିକା ଯୁକ୍ତ ରାଜ୍ୟରେ ୭ ହଜାର କୋଟିପତି ଥିଲେ । ଏବେ ୪୦ ହଜାର କୋଟିପତି ଧନ କୁବେର ହୋଇଛନ୍ତି ।

ବହୁ ଭାଷାଭିଜ୍ଞ

ଇଣ୍ଡବ୍ରୋପର ଜଣେ ପ୍ରଫେସର ପୃଥିବୀର ବାଇଶ ଦୁଇଶହ ଗୋଟି ଭାଷାରେ କହିପାରନ୍ତି ଏବଂ ଲେଖା ଲେଖି କରି ପାରନ୍ତି ! ଏହାଙ୍କ ପରି ପୃଥିବୀରେ ଆଉ କେହି ଏତେ ଭାଷା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ।

ବ୍ୟୋମଯାନ ସହିତ ଟେଲିଫୋନ

ଜଣେ ଲୋକ ଘର ଭିତରେ ଥାଇ ଆକାଶରେ ଉଡୁଥିବା ବ୍ୟୋମଯାନ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ଟେଲିଫୋନ ଯୋଗେ କଥା ହୋଇ ପାରିବା ସମ୍ଭବ ବୋଲି ଜଣେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଟେଲିଫୋନ ଯନ୍ତ୍ର ତିଆରି ହେଉଛି ।

କାଠରୁ ଖାଦ୍ୟ

ଡାକ୍ତର ଫିଡ୍‌ରିଚ୍ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କାଠ ଦେହରୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରଣାଳୀରେ ଖାଦ୍ୟ ଜିନିଷ ବାହାର କରିଛନ୍ତି । ସେ ଖାଦ୍ୟ ପଶୁମାନେ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ଖାଇ ପାରିବେ, ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଖାଇ ପାରନ୍ତି । ଏବେ ସେପରି ଖାଦ୍ୟ ଜର୍ମାନ ଦେଶରେ ଗୋରୁମାନଙ୍କୁ ଦିଆ ଯାଉଛି, ସାଧାରଣ ଖାଦ୍ୟଠାରୁ ତାହା ଶସ୍ତା ଏବଂ ସାରବିଶିଷ୍ଟ ହେଉଛି ।

କଣ୍ଟା ଗିଳା ପିମ୍ପୁଡ଼ି

ଫ୍ରାନ୍ସ ଦେଶର ଜଣେ ନାରୀ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏକ ଶ୍ରେଣୀର ନାଲି ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ବଡ଼ କୌଶଳରେ କଣ୍ଟା ଗିଳିଇ ପାରନ୍ତି । ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଗଦାରେ କଣ୍ଟା ଲାଗିଲେ ସବୁ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଆଡ଼ଉଳ ହୋଇ ଯାନ୍ତି, କେବଳ କେତେକ ନାଲି ପିମ୍ପୁଡ଼ି ନିଜ ନିଜ ମୁହଁରୁ ଏକ ପ୍ରକାର ରସ କାଢ଼ି କଣ୍ଟାକୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଗିଳିଇ ଦିଅନ୍ତି ।

ଗୋଲପୁର (ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲା)

ଏହି ଗ୍ରାମରେ ପୋଖରୀ ଅଭାବରୁ ଲୋକେ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ପୋଖରୀ ଖୋଳାଇବା ନିମନ୍ତେ ଆଜିକୁ ୩ବର୍ଷ ହେଲା ବୋର୍ଡ଼କୁ ଆବେଦନ କଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ହୋଇ ନାହିଁ । ଏବେ ହେବ କି ?

(ଲାଟ ସଭା ପ୍ରଶ୍ନ)

ସରକାର ଉତ୍ତରରେ କହିଲେ—କେବଳ ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲାରେ ସାତଜଣ ମେମ୍ବରଙ୍କ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କାହାର ନାମ ବଦଳା ଯାଇ ନାହିଁ । ଜିଲ୍ଲାମେଜେଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ସୁପାରିସ ଅନୁସାରେ ନାମ ପ୍ରକୃତ ବଦଳା ବଦଳ ହୁଏ । ହଁ, ପୁରୀଜିଲ୍ଲାରେ ପୁଲିଶ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସନ୍ଧାନ କରା ଯାଇଥିଲା । ୧୯୨୭ ସାଲର ତାଲିକା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାକି ଥିବା କେବଳ ପୁରୀଜିଲ୍ଲାରେ ହୋଇଛି । ବୋର୍ଡ କର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ଭୁଲ ହେତୁ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ମେଜେଷ୍ଟ୍ରରଙ୍କ ପଠାଇବାରେ ବିଳମ୍ବ ହେତୁ ଏପରି ଘଟିଛି । ପ୍ରଦେଶର ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିଲ୍ଲାରେ ଏପରି ଘଟିନାହିଁ ।

ଆଇନ ଓ ଅଦାଲତ

କନିକା ମକଦ୍ଦମା

କନିକା ସେଟଲ୍‌ମେଣ୍ଟ ଅନେକ ଦିନୁ ଚାଲିଛି । କନିକା ଇଲାକାରେ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ । ରାଜା ସରକାରଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜମା ଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଜାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ବଢ଼ାଇ କରି ଖଜଣା ନେବାର କାରଣ ନାହିଁ । ୧୯୦୯ ସାଲରେ ରାଜାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ମନ୍ତ୍ରେଇର ପୂର୍ବପଟ ସରସ୍ୱତୀ ଜାଗୁଲା ମୁକାମରେ ଟଙ୍କାକେ ୫୦ । କରି ଖଜଣା ଜବରଦସ୍ତି ବଢ଼େଇ ଦିଆଯାଇ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ୧୨୮ ଦଫାରେ ରାଜା ୧୩ ହଜାର ଖାତା ଉପରେ ପ୍ରାୟ ୨୬ ହଜାର ପ୍ରଜାଙ୍କ ଉପରେ ପୁଣି ଧକାକେ ୫୦।/ ହିସାବରେ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ନାଲିଶ କଲେ । ମନ୍ତ୍ରେଇର ପଶ୍ଚିମ ପଟ ପଞ୍ଚ ମାହାଲରେ କାଣ୍ଡଗରଡ, ଯଶିପୁର, ପଲାଶପୁର ପ୍ରଭୃତି ମୌଜାରେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ହାରରେ ଖଜଣା ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେତେବେଳେ ଆଉ ବଢ଼ି ନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ୧୪ ଟା ଖାତା ଉପରେ ଟଙ୍କାରେ ୫୦ ୯୮/ କରି ବୃଦ୍ଧି ଦାବୀ କରି ରାଜ ପକ୍ଷରୁ ନାଲିଶ ହେଲା । ଏ ଦୁଇ ନମ୍ବର ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରଜାମାନେ ପ୍ରତିବାଦ କରି ଦର୍ଶାଇ ଥିଲେ ଯେ କନିକା ଚିରସ୍ଥାୟୀ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ମାହାଲ । ରାଜା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜମା ଦିଅନ୍ତି । ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଖଜଣା ବୃଦ୍ଧିର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ୧୯୦୯ ସାଲରେ ଜବରଦସ୍ତି ଯେ ଚାରିଅଣା ଜମାବୃଦ୍ଧି ହୋଇଅଛି ତାହା ବେଆଇନ, ତାକୁ ରଦ କରାଯାଉ । ସେଟଲ୍‌ମେଣ୍ଟ ଅଫିସର ବହୁତ ଭିବଚାରି, ବୁଝି ବିଚାର ରାୟ ଦେଲେ ଯେ ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳରେ ୧୯୦୯ ସାଲରେ ଟଙ୍କାକେ ୫୦ । ହିସାବରେ ଜମା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥିଲା ସେ ଅଞ୍ଚଳରେ ପ୍ରକୃତରେ ଏ ଜମାବୃଦ୍ଧି ବେଆଇନରେ କରାଯାଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ବଦଳା ଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ସେହି ଜମା କାଏମ ରହୁ । ରାଜା ପକ୍ଷ ଯେ ଆଉ ଚାରିଅଣା ବୃଦ୍ଧି ସକାଶେ ଦାବୀ କରିଛନ୍ତି ତାହା ଅନ୍ୟାୟ; ଡିସମିସ୍ ହେଉ । ମନ୍ତ୍ରେଇର ପଶ୍ଚିମ ପଟେ ୧୪ ଟା ଖାତା ଉପରେ ଯେ ୫୦ ୯୮/ ଦାବୀ କରାଯାଇ ଥିଲା ସେ ବିଷୟରେ ହାକିମ ରାୟ ଦେଲେ ଯେ ୯ ଟା ଖାତାରେ ଟଙ୍କାରେ ଏକଅଣା କରି ଖଜଣା ବଢ଼ୁ । ବାକି ପାଞ୍ଚଟାରେ ଖଜଣା ବଢ଼ିନପାରେ ।

ଏଥିରେ ରାଜା ପୁଣି ଅପୀଲ କରିଛନ୍ତି । କଟକରେ ମେରଡିଥ୍ ସାହେବ ସ୍ପେଶାଲ ଜଜ୍ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ୧୯୦୯ ସାଲର ବୃଦ୍ଧି ୫୦। ଜଣଲୁ ବେ-ଆଇନ ବୋଲି ରଦ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଜାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ମଧ୍ୟ ଅପୀଲ ହୋଇଛି । ଉଭୟ ଅପୀଲ ଏହି ଜଜଙ୍କ ମହକୁମାରେ ଅଛି । ୧୯ ତାରିଖ ବିଚାର ଦିବସ ଥିଲା । କନିକା ରାଜା ପାଟଣାରୁ ହାଇକୋର୍ଟର ଜଣେ ଭୂତପୂର୍ବ ଜଜ୍ ଓ ବାରିଷ୍ଟର ପି, କେ, ସେନଙ୍କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବିଚିତ୍ରାନନ୍ଦ ଦାସ, ଉକିଲ ଏବଂ ଭଦ୍ରକର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନରେନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦ ଦାସ ଲଢ଼ୁଛନ୍ତି ।

କଟକରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକ କାନ୍ଧରେ ନୂଆ ଗାମୁଛା ପକାଇ ସଡ଼କରେ ବିକ୍ରୀ କରୁଥିଲା । ଗୋଟେ କନଷ୍ଟେବଲ ତାକୁ ଧମକାଇଲା । କିଛି ପାଉଣା ଚାହିଁଲା । ସେ ଗରିବ ନାହିଁ କଲା । ପରେ ଧମକା ଧମକି କରି ତାକୁ ଥାନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଲା । ଥାନା ଫାଟକ ଆଖ ପାଖରେ କଣ ହେଲା କେଜାଣି ଦିହେଁ ଫେରି ଆସିଲେ । ପରେ ଲୋକ ଥାନାରେ ଯାଇ ପୁଲିଶ ଜୁଲମ ବିଷୟରେ ଇତଲା କଲା । କନେଷ୍ଟବଲ ବିରୁଦ୍ଧରେ ୩୪୭ ଦଫାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋକଦ୍ଦମା ଚାଲିଛି । ମୌଲବୀ ଅହେଦ ସାହେବଙ୍କ ଇଜଲାସରେ ମକଦ୍ଦମା ଅଛି । ଆସନ୍ତା ୨୨ତାରିଖକୁ ତାରିଖ ହୋଇଛି ।

ଚଉଦ୍ୱାରର ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଠାଣାର ଜଣେ ହେଡ଼ କନେଷ୍ଟବଲଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଫୌଜଦାରୀ ମକଦ୍ଦମା କରିଛି । ଅଯଥା ଅତ୍ୟାଚାର ଏବଂ ମାଡ଼ ଓ ଜୁଲମ ହେତୁ ସେ ମକଦ୍ଦମା କରି ଥିବାର ଅଭିଯୋଗ ।

ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ କଲେଜର ପୂର୍ବ ପ୍ରିନ୍ସିପାଲ ପାର୍କିନସନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ତାରିଖ ଥିଲା । ସେଦିନ ତାଙ୍କ ସେ ଗୋରା ଦେଶରେ ଜନ୍ମ କି ନୁହନ୍ତି, ଏବଂ ଗୋରା ରାଜ୍ୟର ପ୍ରଜା କି ନୁହନ୍ତି, ଏ ବିଷୟରେ ପ୍ରମାଣ ଦେବା ପାଇଁ ହୁକୁମ ହୋଇଛି । ଏ ବିଷୟ କଣ୍ଟିତ ହେବାପରେ ମକଦ୍ଦମା କପର ଓ କେଉଁଠାରେ ବିଚାର ହେବ ସ୍ଥିରହେବ ।

ସାହିତ୍ୟ ଓ ଉପନ୍ୟାସ

ସାହିତ୍ୟରେ ଗଳ୍ପ-ଉପନ୍ୟାସ

(ଲେଖକ ଅଦ୍ଭୁତ)

ଗଳ୍ପ କହିବା ଓ ଗଳ୍ପ ଶୁଣିବା ମନୁଷ୍ୟର ଗୋଟିଏ ସହଜପ୍ରବୃତ୍ତି । ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ଅଇମା, ବୁଢ଼ୀମା, କାହାଣୀ କହି ଆସୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ଧ ଟାଙ୍କ ନାତି, ନାତୁଣୀ ଶୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି । ଅଇମାର ଏ ଗଳ୍ପ ଗୁଡ଼ାକର ଅନୁଭୂତଶାଳ ଖୋକାବାଙ୍କୁ ଯିବା ଯାହା, ସମସ୍ତ ମାନବଜାତିର ଆଦି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିବା ସେଇଆ । ଜଗତରେ ଆଦିମତମ ଦମ୍ପତିର ପ୍ରଥମତମ ସନ୍ତାନ ଯେଉଁଦିନ ନିଜର ବାଲ୍ୟଚପଳତାରେ ଜନନୀଦତ୍ତ ଖାଦ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କଲା, ସେହିଦିନ ବୋଧ ହୁଏ, ସେଇ ପ୍ରଥମ ଶିଶୁଟିର ମନବୋଧ ପାଇଁ, ପ୍ରଥମ-ଜନନୀର ମୁଖରୁ ଗଳ୍ପର ପ୍ରଥମ ଆରମ୍ଭ । ତା'ପରେ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷର ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟରୁ ଗଳ୍ପ କେବଳ ଯେ ତା'ର ଜୀବନରକ୍ଷା କରିଛି ତା ନୁହେ । ତା'ର ଅଂପତ୍ୟ ଦିନକୁଦିନ ବଢ଼ୁଛି ।

ଏକ କଥାରେ ଧରିବସିଲେ, ସାହିତ୍ୟ ମାତ୍ରେ ଗଳ୍ପ । ଋକ୍-ସାମ କହ, ରାମାୟଣ-ଇଲିୟାଡ୍ କହ, ଶକୁନ୍ତଳ-ଟେମ୍ପେଷ୍ଟ କହ ସମସ୍ତ କପୋଳ-କଳ୍ପନା ସମସ୍ତହିଁ, ଗଳ୍ପର ଏକ ଏକ ପ୍ରକାର । ସତ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ଆଦର୍ଶ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ମନୋରଞ୍ଜନ କରେ କଳ୍ପନା । ଯେଉଁ କଥାଟା ଆଖିରେ ସତ୍ୟ ଦେଖାଗଲା, ସେ ଯେତେ ମଧୁର ଯେତେ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ହେଉନା କାହିଁକି ସେ ସେତେ ଓ ସାଧାରଣ ଜଣାପଡେ । ସେ କଥାଟା କାବ୍ୟରେ ଲେଖି ବସିଲେ, ନୈତିକତାର ସମ୍ମାନ କରାଗଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଉପଭୋଗ୍ୟ ଆଉ ରହିଲା କ'ଣ ? ରସର ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେଲେ କଳ୍ପନାର ଆଶ୍ରୟ ନେବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟକୁ ରହସ୍ୟର ଆବରଣ ନଦେଇ ଲୁଚାଇ ବାକୁ ହେବ । ତା' ନହେଲେ ସାହିତ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦ ମିଳିବ କିପରି ?

ଶୈଶବରେ କଳ୍ପନାଟା ଏକାବେଳକେ ବାଧାହୀନ, ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର ଶୈଶବରେହିଁ, ଅଇମାର କାହାଣୀର ଜନ୍ମ । ଆଜି କାଲି ତ ଆଉ ତାର ସୃଷ୍ଟି ନାହିଁ । ସେଥିରେ, ନାୟକ-ନାୟିକା, ଭୂତ-ପ୍ରେତ, ପରୀ-ଅପ୍ସରୀ, ଅସୁର-ଅସୁରୁଣୀ, ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ଯେତେ ବସ୍ତୁ ଅଛନ୍ତି, ଯାହା କେବଳ କଳ୍ପନାରେହିଁ ସତ୍ୟ । ସେଥିରେ ଅଗ୍ନାଗ୍ନି ବନସ୍ତରେ ଅମୁହାଁ ଦେଉଳ କଥା ଶୁଣିବ, ସାତସମୁଦ୍ର ତେର ନଈ ଆରପଟେ, ପୋଖରୀ ଭିତରେ ଫୁଲ, ଫୁଲ ଭିତରେ ଫରୁଆ, ଫରୁଆ ଭିତରେ ବାଳବନ୍ଦୀ କନ୍ୟାର ବାରହାତ ଲମ୍ବ ବାଳ ଥିବାର ଖବର ପାଇବ । ଏ ସବୁ କେବଳ ପିଲାଙ୍କର ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ କଳ୍ପନାକୁ ପ୍ରବୋଧ ଦେବାପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ । ପୃଥିବୀ ଯେତେବେଳେ ପିଲା ଥିଲା ସେଇ ସମୟରେ ତା'ର ସୃଷ୍ଟି ।

ତା' ପରେ ପୃଥିବୀ କ୍ରମେ ଶୈଶବ ଛାଡ଼ି ଯୌବନ ପାଇବାକୁ ବସିଲା । ମନୁଷ୍ୟ, ବଣ-ଜଙ୍ଗଲ, କୁଡ଼ିଆ-କୁଟୀର ଛାଡ଼ି, ସେ ତବେଳକୁ ରାଜ୍ୟସ୍ଥାପନ କରି ଶିଖିଲାଣି । ରାଜ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ରାଜକନ୍ୟା ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ, ସେ ସମୟର ଇତିହାସର ଏକ ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷଣ । କୌଣସି ତରୁଣୀର ଦୁଇଟି ନୀଳୋତ୍ପଳ ଚକ୍ଷୁ ଲୋଭରେ, ଦୁଇଟି ବୀରର ପ୍ରାଣଦାନ ସେ ସମୟର ଦୈନନ୍ଦିନ ଘଟଣା । ଯାହା କିଛି ଭୟଙ୍କର, ଯାହା କିଛି ଦୁଃସାହସ ଦରକାର କରେ, ତା' କରିବାରେ ଲୋକେ ଗୌରବ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ଉନ୍ମାଦନାପୂର୍ଣ୍ଣ ସାହସିକ କର୍ମ (adventure) ଥିଲା, ସେ ଯୁଗର ଯୁଗ-ଧର୍ମ୍ମ । ୟୁରୋପରେ ଏହିକର୍ମ ଲିପ୍ତମାନଙ୍କୁ ନାଇଟ୍ (Knight) ଓ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କୁ 'କ୍ଷତ୍ରିୟ' କୁହା ଯାଉଥିଲା । ସେ ଯୁଗର କବିଗଣ ଏହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସେମାନଙ୍କର ନାୟକ ନାୟିକା ବାଛି ନେଉଥିଲେ । ସେମାନେ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ନାୟକ ଯାହା ଥିଲେ ସେପରି ବର୍ଣ୍ଣନା ନକରି ଯାହା ହେବାର ଉଚିତ ସେହିପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ଲେଖାରେ ଅତିରଞ୍ଜନର ମାତ୍ରା ଅତ୍ୟଧିକ । ଇଲିୟାଡ୍ ରାମାୟଣ ଏଇ ଯୁଗର କାବ୍ୟ, କାଦମ୍ବରୀ-ଦଶକୁମାର ଏଇ ଯୁଗର ଉପନ୍ୟାସ । ଏମାନଙ୍କର ନାୟକ ଓ ବୀରଗଣ ମନୁଷ୍ୟ ନୁହନ୍ତି-ସେମାନେ ଦେବତା ବା ଅତିମାନୁଷ ।

ସେଇପରି ଅନେକ କାଳ ଗଲାପରେ ପୃଥିବୀର ପ୍ରୌଢ଼ାବସ୍ଥା ପହଞ୍ଚିଛି । ଏ ମାନେ କେ ତଣ ବର୍ଷ ହେବ; ୟୁରୋପରେ ମଧ୍ୟଯୁଗର ଅନ୍ଧକାର ପରେ ଯେତେବେଳେ ରେନେସାଁ (Renessana) ର ଆଲୋକ ଆସି ପଡ଼ିଲା, ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ନୂତନ ଜୀବନର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲା । ସେ ଖୋଜିଲା ସତ୍ୟକୁ—ନିର୍ମ୍ମମ ସତ୍ୟକୁ ବାଲ୍ମୀକିର ମୁନି-ଋଷିମାନଙ୍କର ଅଦ୍ଭୁତ କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ସବୁକୁ ସେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବାକୁ ବସିଲା, ଯୁଗଯୁଗ ପ୍ରଚଳିତ ଦୃଷ୍ଟି ଭଙ୍ଗୀକୁ ସେ ସନ୍ଦେହ କରିବାକୁ ବସିଲା । ରହସ୍ୟମୟ ଧର୍ମ୍ମରେ ତାର ଅବିଶ୍ୱାସ ହେଲା । ପ୍ରୌଢ଼ାବସ୍ଥାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟ ବିବେକର ପ୍ରଥମ ସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭୂତ ପାଏ । ପୃଥିବୀର ତାହାହିଁ ହେଲା । ସେ କପୋଳ କଳ୍ପନାକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ମାନ ନେବାକୁ ରାଜି ହେଲା ନାହିଁ । ସାହିତ୍ୟରୁ ଏ ଅତିରଞ୍ଜନ ଗୁଡ଼ାକ ତାଙ୍କର ପସନ୍ଦରେ ଆସିଲା ତ ନାହିଁ, କ୍ରମେ ଏ ଯୁଗର ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖା ହେବାର ଆରମ୍ଭ ହେଲା ।

ଏ ଯୁଗର ଓ ପ୍ରାଚୀନ ଯୁଗର ଉପନ୍ୟାସ ଭିତରେ ପ୍ରଭେଦ ଏହି ଯେ ଏ ସତ୍ୟର ଯେତେ ନିକଟରେ, ସେ ସତ୍ୟଠାରୁ ସେତିକ ଦୂରରେ । ସେଥିରେ ଯା ଲେଖା ଅଛି ତା ସାଧାରଣରେ ଘଟେନାହିଁ । ଏଥିରେ ଯାହା ଅଛି ତା ପ୍ରତ୍ୟହ ଆମର ଭିତରେ ଘଟୁଛି । ଏ ଯୁଗର ଉପନ୍ୟାସର ନାୟକ ନାୟିକା ଭିତରେ ତମେ ମୁଁ, ରାମ ମଧୁ, ମାଳତୀ କନକ, ଏଇମାନେ; ସେଥିରେ କିଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ, କିଛି ଯାଦୁବିଦ୍ୟା ନାହିଁ । ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦେହି, ମନୁଷ୍ୟର ସାଧାରଣ ଅନୁଭୂତି ଗୁଡ଼ିକ ଫୁଟାଇବାର ଚେଷ୍ଟା ।

ଏ ଧରଣର ଗଳ୍ପ ବହିକୁ ଇଂରେଜୀରେ ନଭେଲ କହନ୍ତି । ଏଇ ନଭେଲର ଜୀବନକାଳ ମାତ୍ର ଦୁଇଶ ବା ଦେଢ଼ଶ ବର୍ଷ । ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତକର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ ରିଚାର୍ଡ୍‌ସନ (Richardson) ନାମରେ ଜଣେ ଇଂରେଜ ଲେଖକ ଏ ଧରଣର ଗଳ୍ପ ବହି ପ୍ରଥମେ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି । ତାର ଆଦର ଏତେ ହେଲା ଯେ, ସେ କାଳର ସବୁ ସାହିତ୍ୟିକ ମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଲା, ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ନଭେଲ ଲେଖିବାକୁ । ସେ ଅବଶ୍ୟ ଇଂରେଜୀ ସାହିତ୍ୟର ପାଠକ ପାଠିକା କେଶବ ଲୋକ-ସଂଖ୍ୟା ତୁଳନାରେ ନିତାନ୍ତ କମ୍ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ନଭେଲର ଆବିର୍ଭାବ ଦିନୁ ସାହିତ୍ୟରେ ଯୁଗାନ୍ତର ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି ।

ସାହିତ୍ୟରେ ନଭେଲର ପ୍ରଭାବ ଅକଥନୀୟ । ନୋବେଲ ପ୍ରାଇଜ ବୋଧହୁଏ ୧୯୦୮ ରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେତେଜଣ ସାହିତ୍ୟିକ ନୋବେଲ ପ୍ରାଇଜ ପାଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖି ପାଇଛନ୍ତି । ରବୀନ୍ଦ୍ରନାଥଙ୍କୁ ମିଶାଇ ସର୍ବମୋଟ ୩ ଜଣ ବୋଧହୁଏ, କେବଳ କବିତା ଲେଖି ସେ ପୁରସ୍କାର ଆଣିଛନ୍ତି । ଏଥିରୁ ବୁଝାଯିବ, ସାହିତ୍ୟରେ ନଭେଲର କି ଆଧିପତ୍ୟ ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ଏଇ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିମେୟ କେତେଖଣ୍ଡି ଉପନ୍ୟାସକୁ ନେଇ, ଏ ଦେଶର 'ଉପନ୍ୟାସ ସାହିତ୍ୟ' ସମ୍ବନ୍ଧରେ କହିବାକୁ ବଳ ଧୃଷ୍ଟତା ନାହିଁ । ବିଦେଶର ଯେ ହିମାଳୟ ନିକଟରେ ଏ ଉଇହୁଙ୍କାର ସ୍ଥାନ କାହିଁ ? ତେବେ ନିରାଶାର କାରଣ ନାହିଁ ! ଫକୀରମୋହନଙ୍କର ଦେଶରେ ଉପନ୍ୟାସର ଅଭାବ ରହିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଉପନ୍ୟାସ ପଢ଼ିବା ଓ ଗଢ଼ିବାପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଦରକାର କଥା କହି ରଖେଁ ।

ଆମ ସାହିତ୍ୟରେ ବଙ୍ଗଳାର ପ୍ରଭାବ ପଡୁଛି ବୋଲି ଚିତ୍କାର ଉଠୁଛି, ସେଥିରେ ଅନେକ ସତ୍ୟ ଅଛି । ବଙ୍ଗଳା ଉପନ୍ୟାସ ଏଇ ପ୍ରଭାବର ମୂଳରେ । ଗଳ୍ପ ପଢ଼ି ଅବସର ବିନୋଦନ କରିବା ସ୍ୱାଭାବିକ କିନ୍ତୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ଗଳ୍ପ ବହି ନାହିଁ । ଯାହା ବା ଅଛି, ସେ cultured people ବା ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ନୁହେ । ତେଣୁ ବାଧ ହୋଇ ବଙ୍ଗଳାର ଆଶ୍ରୟ ନେବାକୁ ହୁଏ । ବଙ୍ଗଳାରେ ଉପନ୍ୟାସର ଅଫୁରନ୍ତ ଭଣ୍ଡାର ମେଲ ରହିଛି । ସେମାନଙ୍କ ବଙ୍କିମ-ଚନ୍ଦ୍ର ତ ବଙ୍କିମ-ଶରତ୍ତ୍ର ପ୍ରଭୃତି ବିରାଟ ପୁରୁଷ ବାହାରି ଅନୁପମ ଚିତ୍ର ଲେଖିଛନ୍ତି, ତା' ଛଡ଼ା, ବିଦେଶୀ-ସାହିତ୍ୟରେ ଅଉ ଯାହା କିଛି ସୁନ୍ଦର , ତାକୁ ମଧ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ଆଣିଛନ୍ତି । ଆମେ, ଓଡ଼ିଆ,—ଆମର ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ତ ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ସଂଗ୍ରହ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ବା ସ୍ପୃହା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ପରିଶ୍ରମରେ ଯାହା କିଛି ମିଳିଲା, ତାହାହିଁ ପାଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ । ଏଥିରେ, ରସ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର କ୍ଷମତା ତ ଆମର ଲୋପ ଯାଉଛି, ତା' ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ, ରସ-ବୋଧ ମଧ୍ୟ ଆମର ଯାଉଛି । ଏ ଦେଶର ସ୍କୁଲ ପିଲାମାନେ ସାଧାରଣତଃ ବଙ୍ଗଳା ନଭେଲ ପଢ଼ନ୍ତି, ସେ ସବୁ କେଉଁ ଶ୍ରେଣୀର ? କୋଡ଼ିଏଖଣ୍ଡ ବାଜେ ବଙ୍ଗଳା ବହି ପଢ଼ି ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଖଣ୍ଡେ ଉଚ୍ଚ ଦରର ଇଂରେଜୀ ନଭେଲ ପଢ଼ିଲେ କ'ଣ କମ୍ ଲାଭ ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇବା ଉଚ୍ଚ ମନର ପରିଚୟ ଦିଏ । କିନ୍ତୁ ବୁଝି ରଖିବାକୁ ହେବ , ବଙ୍ଗଳାରେ ଯେତେ ନଭେଲ ସେ ସବୁଗୁଡ଼ିକ ବଙ୍କିମ ବା ଶରତଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଲେଖା ନୁହେ । ସେ ସବୁ ୪ର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀର ଲେଖା ଯେତେ କମ୍ ପଢ଼ା ହୁଏ ତେତେ ଭଲ । ପରନ୍ତୁ ଇଂରେଜୀରେ-ଅନୁଦିତ ରୁଷିୟ, ଫ୍ରାନ୍ସ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ୟୁରୋପୀୟ ଦେଶର ଉଚ୍ଚ ଦର ଲେଖକଙ୍କ ବହି ଯେତେ ବେଶୀ ପଢ଼ାଯାଏ ତେତେ ଭଲ । Hugo ଙ୍କ le's miserables Roleand ଙ୍କ John Christopher ଏ ଦେଶରେ କେତେଜଣ ପଢ଼ିଛନ୍ତି ? ସେ ସବୁ ପଢ଼ିଲେ ସହଜରେ ବୁଝିପାରିବେ. ଉଚ୍ଚ ଦରର ଉପନ୍ୟାସ କାହାକୁ କହନ୍ତି । ସେ ତ ଏକ ଏକ ମହା କାବ୍ୟ । ଏ ସବୁର ଅନୁବାଦ ଯଦି ଓଡ଼ିଆରେ ହୁଅନ୍ତା ତେବେ ଏ ଦେଶରେ ପାଠକଙ୍କ ରୁଚି ମାର୍ଜିତ ହେବାକୁ କମ୍ ସମୟ ଲାଗନ୍ତା ଓ ପ୍ରକୃତ ଉପନ୍ୟାସ ସୃଷ୍ଟିର କାଳ ନିକଟରେ ହୋଇ ଆସନ୍ତା । ତା ଛଡ଼ା କେବଳ ଗଳ୍ପ ଶୁଣିବାର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟିବାପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅନୁବାଦ ଦରକାର । ଏତେ ବଡ଼ ଅଭାବଟା ପାଇଁ ଆମେ କ'ଣ ଚିରକାଳ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସାହିତ୍ୟର ଋଣୀ ହୋଇ ରହିବୁ ? ହିନ୍ଦି ସାହିତ୍ୟରେ ଅନୁଦିତ ପୁସ୍ତକ ତ ରାଶି ରାଶି । ସେଥିରେ ଲଜ୍ଜା ନାହିଁ, ସେଥିରେ ଲାଭ ଅଛି ।